

vil udgive en Bibel, hvorledes skal Landet da blive forsynet dermed? Det er blot en Mulighed, der er aabnet for dette Tilfælde, men det er, som sagt, et Tilfælde, jeg haaber ikke vil indtræffe, og Paragrafen vil altsaa forsaavidt blive uden Betydning; men skulde der være Noget at rette i saa Henseende, ere vi selvfølgelig villige til at foretage Endringer deri. — Hvad angaar den høitagede Ministers Angreb paa vor § 1, hvilket gik ud paa, at vi ikke havde sat nogen Afsløningssum paa Privilegiet, skal jeg dertil bemærke, at vi ikke have gjort det ifølge Udtalelser, der fremkom fra den høitagede Minister selv ved Finantslovens anden Behandling. Det forekom os, at der, efter hvad han har udtalt, ikke var nogen tilstrækkelig Grund til at foreslaa nogen Afsløningssum, thi han har bestemt udtalt baade mundtlig her i Thinget og skriftlig til Finantsudvalget, at Vaisenhuset ikke alene havde en Ret, men ogsaa en Forpligtelse til at forsyne Folket med prisbillige, korrekte Bibles. Efter de historiske Oplysninger, som det ærede Medlem for Ddense Amts 4de Valgfreds (H. C. D. Müller) har givet her i Thinget saavel under Finantslovens Behandling forrige Aar som ogsaa i Aar, nemlig, at Vaisenhuset ingenlunde har faaet Bibelprivilegiet, fordi dette skulde være en Fordel for det, men at dette Privilegium tilfældigvis var kommet ind derunder, medens det tidligere havde ligget under Missionskollegiet, hvad den ærede første Taler i Dag nærmere har udviklet, og at Vaisenhuset da stod som et Sted, hvor det kunde antages, at Biblen fremdeles kunde blive besørget udgiben saa godt, som det den Gang lod sig gjøre, have vi ikke kunnet forstaa, at der kunde være Tale om at give noget Vederslag. At Vaisenhuset i en Række af Aar har gjort sig Fordel ved Udgivelsen af Biblen, og at vi som Folge deraf som en Hævdret skulde yde det en Betaling, er et Princip, som jeg ikke tror, at den sidste Tids Forhandlinger her i Thinget ville vise, man har vedkjendt sig ved andre lignende Tilfælde. Jeg skal saaledes nævne Offeret til Geistligheden, med Hensyn til hvilket den høitagede Minister selv har indrømmet, at det vel har givet en betydeligt Indtægt, men at det fra Oprindelsen

af har været en frivillig Gave, og at det som Folge deraf ikke kan paalægges at afløse det med Penge, fordi der skulde være erhvervet en Hævdret derpaa, hvortilmod det maa bringes tilbage til sin oprindelige Skikkelse og faae det frivillige Præg, som det oprindeligt har havt. Naar det saaledes fra Oprindelsen ikke har været bestemt, at dette Privilegium skulde give Vaisenhuset Fordel, have vi ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at opstille en Afsløningssum i vort Forslag; men dersom der fra andre Sider skulde blive fremsat en bestemt Fordring derom, tror jeg ikke, det er Noget, vi bestemt ville modsætte os; vi ville oppebie, hvilke Udtalelser der i den Retning maatte fremkomme, og forbeholde os da senere at tage Bestemmelse derom. — Jeg finder saaledes ikke Anledning til at følge den høitærede Ministers Raad, at tage vort Forslag tilbage; thi jeg synes, at det maa være til Gavn for Vaisenhuset selv, og jeg tror, at vi derved ville bidrage til, at hele denne Sags Ordning i Fremtiden kan blive bedre sikret for det danske Folk. Jeg maa saaledes paa det Bedste anbefale dette Lovforslag til det høie Things videre Fremme.

Ministeren for Strke- og Undervisningsvæsenet: Jeg vil blot tillade mig en kort Bemærkning for at fjerne nogen Misforstaaelse, der er fremkommen fra den ærede sidste Talers Side. Det undrede mig, at den ærede Taler gik ud fra, at jeg for mit Vedkommende havde udtalt mig saa stærkt imod dette Forslag, thi jeg omtalte netop, at man ikke havde villet give den hele Sag til Pris; det ærede Medlem maa have overhørt, hvad jeg sagde, thi det var akkurat det Modsatte af, hvad han nævnte. Jeg sagde nemlig, at jeg paaaffønnede, at Forslagsstillerne havde vist, at det ikke var deres Hensigt i det Hele at give Udgivelsen af Biblen til Pris for Enhversomhelst, og det var altsaa det Modsatte af, hvad det ærede Medlem udtalte. Fremdeles maa jeg bemærke, at det ærede Medlems Udtalelser med Hensyn til § 4 ikke vare mig ganske forstaaelige, thi jeg kan ikke negte, at det netop er i denne Paragraf, jeg finder, at Forslagsstillerne have vist deres Hensynstagen, og der-